

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J. S.**, bývajúceho v Ž., proti žalovanému **Petit press, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Lazaretská 12, v dovolacom konaní zastúpenému Advokátskou kanceláriou Dedák & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 45, o **ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 4 C 124/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. októbra 2010 sp. zn. 9 Co 262/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a** .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d o v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 31. marca 2010 č.k. 4 C 124/2008-521 uložil žalovanému povinnosť bezodplatne do 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku „uverejniť žalobcovi“ na rovnakej strane denníka SME a na rovnakom mieste na svojej internetovej stránke, ako bol dňa 20. marca 2008 uverejnený názov článku „S. na úteku kradol“, ospravedlnenie zvýrazneným písmom v texte, ako je uvedený vo výroku rozsudku okresného súdu a uložil žalovanému povinnosť bezodplatne do 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku „uverejniť žalobcovi“ na rovnakej strane denníka SME a na rovnakom mieste na svojej internetovej stránke ako bol dňa 15. apríla 2008 uverejnený názov článku „ÚPN: S. vykradol obchod“, ospravedlnenie a to rovnako výrazným písmom, akým bol vytlačený podtitulok predmetného článku znejúci „J. S. nevykrádal len autá v Rakúsku, ale aj textil a mäsiarstvo v obci Koš“ v texte, ako je uvedený vo výroku rozsudku okresného súdu. Žalovanému uložil povinnosť odstrániť elektronickú verziu vyššie uvedených článkov z archívu nachádzajúceho sa na jeho internetových stránkach a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a

zaplatiť žalobcovi sumu 10 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch do 14 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku návrh žalobcu o náhradu nemajetkovej ujmy (nad sumu 10 000 eur do sumy 65 000 eur) zamietol a rozhodol o náhrade trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej veci sa medzi účastníkmi nejavia spornými skutkové okolnosti, obsah zistených informácií a ich sprostredkovanie, ktoré žalovaný získal z verejne dostupných dokumentov bývalej Štátnej bezpečnosti (ďalej aj ŠtB), ako i uverejnenie napadnutých titulkov článkov, ale sporným zostalo posúdenie, či uverejnený údaj v titulkoch (podtitulku) o osobe žalobcu je fakt, ktorý ako nepravdivý a „defamujúci“ sa dotýkal cti žalobcu alebo ide o hodnotiaci úsudok (názor) žalovaného a či forma použitého názvu dotknutých článkov s ohľadom na rešpektovanie požiadavky uplatňovania práva žalobcu na ochranu ľudskej cti a dôstojnosti na jednej strane a ústavou zaručeného práva žalovaného na slobodu prejavu na druhej strane, (ne)presiahla určitú prípustnú intenzitu, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že uverejnené údaje v titulkoch nie je možné považovať za hodnotiaci úsudok, ako to nesprávne tvrdil žalovaný, ale za skutkové tvrdenie, ktoré podlieha testu pravdivosti. Uviedol, že úlohou titulku je čitateľa upútať a že titulok by mal vystihovať podstatu obsahu článku, ale pritom nesmie ísť o nepravdivý údaj. Forma použitia výrazov musí zodpovedať účelu poskytovanej informácie, pričom treba rozlišovať medzi jasnými výrokmi, že „ku skutku došlo“ a výrokmi, že „údajne sa osoba niečoho dopustila.“ Výroky o tom, že „S. na úteku kradol“, resp. že „J. S. nevykrádal len autá v Rakúsku ale aj textil a mäsiarstvo v obci Koš“ použité v titulkoch ako nespochybniteľný fakt hodnotil ako nepravdivé, lebo neexistuje, čo i len podozrenie zo spáchania uvedených činov a ani konečné odsudzujúce rozhodnutie, čo sa konštatuje aj priamo v uvedených článkoch (predmetom konania nebolo skúmanie pravdivosti informácií, ktoré sa v dokumentoch ŠtB nachádzajú a ktoré boli prevzaté do obsahu článkov). Podľa okresného súdu uverejnenie predmetných údajov na hlavný titulok (podtitulok) poskytovanej informácie vo forme nespochybniteľného faktu nebolo v kontexte s obsahom tejto informácie a teda nevystihovalo podstatu poskytovanej informácie. Žalovaný pri snahe poukázať na minulosť žalobcu vybočil z medzí v demokratickej spoločnosti uznávaných pravidiel slušnosti a prekročil rozsah novinárskej etiky. Dospel preto k záveru, že týmito výrokmi došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu (jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti) v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) a že žalobca má právo na primerané zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia aj vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Priznanie primeraného zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia odôvodnil tým, že žalobcova dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti bola narušená v značnej

miere. Vychádzal z toho, že dotknuté nepravdivé údaje ako nespochybniteľný fakt uvedené priamo adresným spôsobom na osobu a podobizeň žalobcu, spojili osobu žalobcu s páchaním trestnej činnosti, že účinky dopadu na jeho osobu boli znásobené celoštátnou pôsobnosťou denníka SME, tým, že predmetné články boli uverejnené v elektronickej podobe na internetovej stránke denníka SME, ktoré sú stále prístupné širokej verejnosti doma i v zahraničí a že zásah pretrvával počas dlhšieho časového obdobia. Pri určení rozsahu výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol na to, že k uverejneniu nepravdivého údaje došlo na titulnej strane denníka ako tretieho najčítanejšieho s celoštátnou pôsobnosťou a teda, že k zneváženiu osoby žalobcu došlo pred širokou verejnosťou a závažnou okolnosťou s negatívnym dopadom v spoločenskom okruhu žalobcu, a to nielen ako občana, ale v tom čase aj ako poslanca Národnej rady Slovenskej republiky a ako predsedu koalície strany. Okrem toho uviedol, že výška náhrady musí pôsobiť preventívne a nie represívne. Nesmie teda spôsobiť takú ujmu na strane žalovaného, ktorá by znamenala znemožnenie jeho činnosti. Za primeranú považoval preto sumu 10 000 eur, do výšky ktorej žalobe o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vyhovel a vo zvyšku žalobu v tejto časti zamietol. Vec právne posúdil podľa ustanovení § 11, § 13 ods. 1, 2 a 3 OZ, článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a § 1 ods. 1, § 10 ods. 1 a 3 a § 16 ods. 2 zákona č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a o ostatných hromadných informačných prostriedkoch v znení účinnom do 1. júna 2008. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 28. októbra 2010 sp. zn. 9 Co 262/2010 na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správne právne závery. V celom rozsahu sa stotožnil i s podrobnými dôvodmi napadnutého rozhodnutia, na ktoré odkázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti jeho rozhodnutia doplnil, že okresný súd náležite posúdil vec i s prihliadnutím na čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru. Stotožnil sa so súdom prvého stupňa že, skutočnosti uvedené v titulkoch boli podané verejnosti ako fakt. Súd prvého stupňa postupoval správne aj pri hodnotení (ne)pravdivosti týchto výrokov, ktoré jednoznačne spochybnili dôveryhodnosť žalobcu ako verejne známej osoby v očiach verejnosti. Žalobca totiž tieto skutočnosti popieral, za skutky tak, ako boli opísané v citovaných článkoch, nebol trestne stíhaný a teda nebolo preukázané, že by sa takýchto skutkov dopustil. Tvrdenia osôb v rámci šetrenia orgánov štátnej bezpečnosti nemožno považovať za nespochybniteľné aj

z toho dôvodu, že proti žalobcovi za citované skutky nikdy nebolo ani vznesené oficiálne obvinenie. Stotožnil sa aj s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré sa týkali priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch a jej rozsahu. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu žalobcu o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania. K prípustnosti dovolania uviedol, že súde nižších stupňov porušili zásadu spravodlivého procesu a svojim postupom odňali žalovanému možnosť konať pred súdom, keď svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili. Nepresvedčivosť a zmätočnosť odôvodnenia rozsudkov videl v tom, že zistenia obsiahnuté v dôvodoch rozsudkov sú v ostrom konflikte s ich právnym záverom, že odôvodnenie neposkytuje účastníkovi informáciu o tom, či súde zvážili všetky predpoklady stanovené hmotným právom pre obmedzenie slobody prejavu, že súde sa nevyporiadali s obranou žalovaného a že z odôvodnenia nie je zrejmé odôvodnenie právneho názoru súdov. K prvému dôvodu uviedol, že súde zo zistených skutočností, podľa ktorých ŠtB má vo svojich spisoch informáciu (tvrdenia dvoch svedkov - jeden z nich otec žalobcu), že žalobca spolu s ďalšími osobami vykradli predajňu v obci Koš a ukradli osobné auto v Rakúsku, resp. že žalobca v Rakúsku vykradol auto, nemohli logicky dospieť k záveru o nepravdivosti výrokov uvedených v titulkoch a následne k záveru, že došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobcu. Žalovaný v predmetných článkoch len informoval verejnosť, o obsahu spisov ŠtB, ktoré poskytujú historické informácie z obdobia komunizmu a netvrdil, že skutky, ktoré sú v spisoch popísané sa skutočne stali. V tejto súvislosti poznamenal, že vo všeobecnosti nemožno to, čo je uvedené v spisoch ŠtB považovať za nepravdivé. Ak by teda súde chceli dospieť k opačnému záveru, t.j., že obsah informácie je nepravdivý, museli by vykonať v tomto smere príslušné dokazovanie, čo sa v danej veci nestalo (žalobca neprodukoval žiadne dôkazy o nepravdivosti informácií v spisoch ŠtB). Odôvodnenie v takomto prípade je zmätočné, vykazujúce prvky svojvôle a nemôže byť preto presvedčivé. K druhému dôvodu uviedol, že odôvodnenie rozsudkov neobsahuje odpovede na podstatné otázky a to, akým spôsobom súde dospeli k záveru, že výroky uvedené v titulkoch sú skutkovým tvrdením a nie hodnotiacim úsudkom, prečo a ako súde dospeli k záveru, že výroky sú nepravdivé a že práve tieto výroky zasiahli do práv žalobcu. V odôvodnení sa neuvádza či naozaj v príčinnej súvislosti so zverejnením článkov došlo

k žalobcom tvrdeným následkom (v tom čase informácie o žalobcovi rovnakého obsahu zverejnil aj denník Nový Čas a televízia Markíza) a prečo sa sudy domnievajú, že morálna satisfakcia nie je postačujúca. K tretiemu dôvodu, že sudy sa v odôvodnení rozsudkov nezaoberali jeho argumentmi uviedol, že odvolací súd v dôvodoch rozsudku neodpovedal na jeho námietky, ktorými vytýkal súdu prvého stupňa nesprávne zistenie skutkového stavu (že výroky uvedené v titulkoch sú skutkové tvrdenia, že sú nepravdivé a nepredstavujú skutkový základ pre články) a že súd prvého stupňa skutkový stav vôbec nezisťoval (či tvrdený zásah do osobnostnej sféry žalobcu bol skutočne spôsobený zverejnením napadnutých výrokov a nie predtým zverejnených informáciách v iných médiách a či je slobodu prejavu nevyhnutné obmedziť). Takéto rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré sa v dôvodoch nevyporiadalo s podstatnými argumentmi žalovanej strany, nespĺňa požiadavku presvedčivosti rozhodnutia. Sudy teda svojim postupom porušili zásady spravodlivého procesu a právo žalovaného na súdnu ochranu. Dovolanie odôvodnil tiež tým, že rozhodnutie krajského súdu (rovnako aj okresného súdu) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobca svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalovaného nevyužil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dospel k záveru, že dovolaním je napadnuté také rozhodnutie, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom.

V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa,

ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania nie je založená už tým, že dovolateľ určitú vadu konania tvrdí, ale až zistením, že konanie je takou vadou skutočne postihnuté. Dovolací súd teda skúmal, či konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté vadami uvedenými v citovanom ustanovení, pre ktoré by bolo možné podať proti nemu dovolanie. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa podľa jeho názoru nevyrovnal so všetkými argumentmi a dôvodmi uvádzanými v jeho odvolaní a obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti prvostupňového rozsudku (i tento považoval dovolateľ za neuspokojivo odôvodnený).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné, ak bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Takýmto procesným právom účastníka je napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, a pod. Medzi tieto procesné práva treba nepochybne zaradiť aj právo účastníka na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. stanovuje povinnosť súdu riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok. Nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozsudku je porušením práva účastníka na spravodlivé súdne konanie, pretože sa mu tým odníma možnosť vnímať rozsudok ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda možnosť riadne konať pred súdom.

Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho) musí stručne a jasne objasniť skutkový a právny základ rozhodnutia. Nemusí však dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba

na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Nemožno opomenúť ani ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Tá je podmienená stotožnením sa so skutkovými aj právnymi dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu v plnom rozsahu. V takomto prípade je postačujúce v odôvodnení skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Treba dodať, že s nedostatočným odôvodnením rozhodnutia, resp. s jeho nepreskúmateľnosťou, nemožno zamieňať prípadnú vecnú nesprávnosť rozhodnutia, alebo tzv. iné vady konania.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania. Zreteľne uviedol, ktoré skutočnosti sa nejavia spornými a ktoré zostali medzi účastníkmi sporné. V odôvodnení rozhodnutia vysvetlil rozdiel medzi skutkovým tvrdením a hodnotiacim úsudkom, z ktorého je zrejmé, prečo nepovažoval v titulkoch uverejnené údaje za hodnotiaci úsudok, ale za skutkové tvrdenie opierajúce sa o fakt, ktorého pravdivosť je overiteľná. Stručne uviedol, prečo považoval tieto údaje uvedené vo forme nespochybniteľného faktu za nepravdivé (neexistencia čo i len podozrenia zo spáchania skutkov a konečného odsudzujúceho rozhodnutia) a jasne pripomenul, že predmetom konania nebolo skúmanie (ne)pravdivosti informácií, ktoré sa v dokumentoch ŠtB nachádzajú. Okrem toho, odôvodnenie obsahuje aj úvahy súdu, ktoré ho viedli k záverom, že titulky nevystihujú podstatu obsahu článkov a že ich uverejnením žalobcu pri snahe poukázať na minulosť žalobcu prekročil určitú prípustnú intenzitu, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, prečo napadnuté údaje boli objektívne spôsobilé vyvolať následky do zákonom chránených práv žalobcu v zmysle § 11 OZ a prečo dôstojnosť a vážnosť žalobcu v spoločnosti bola narušená v značnej miere. V odôvodnení rozhodnutia sú uvedené aj okolnosti, ktoré súd považoval za rozhodujúce pri určení primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. V odôvodnení rozhodnutia nechýba ani uvedenie ustanovení právnych predpisov, ktoré na vec aplikoval, pričom jasne z neho vyplýva, že vec posúdil i s prihliadnutím na čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru. Odôvodnenie jeho rozhodnutia nemožno považovať za tak nejasné

a nezrozumiteľné, že by to žalovanému znemožňovalo objektívne posúdiť jeho (ne)správnosť, prípadne kvalifikovane sa rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť. Napokon, žalovaný napadol odvolaním rozsudok okresného súdu predovšetkým pre nesprávne skutkové zistenia a pre nesprávne právne posúdenie veci. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel preto k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, pričom k zásadným otázkam namietaným v odvolaní žalovaného, vrátane hodnotenia napadnutých výrokov z hľadiska ich (ne)pravdivosti, doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd nebol povinný znova sa obsiahle vyjadrovať a opakovať dôvody uvádzané súdom prvého stupňa. Jeho postup bol teda v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. umožňujúcim odvolaciemu súdu podrobnejšie nezdôvodňovať svoje rozhodnutie a odkázať na dôvody obsiahnuté v prvostupňovom rozhodnutí, ak sa s nimi plne stotožňuje. Posudzujúc preskúmateľnosť dôvodov jeho rozsudku v kontexte s rozhodnutím súdu prvého stupňa, dovolací súd dospel k záveru, že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že súdy nižších stupňov zaťažili konanie vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až d/, e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovaného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení

s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. júla 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová